

แม่กาหลง

พระครูภาวนาวิสุทธิ

R2001

อาตมามาอยู่เข้าพรรษาที่วัดอัมพวันนี่เริ่มต้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก่อนหน้านั้นคือเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๙ ก็ไป ๆ มา ๆ ดูแลรักษาการณ์ พอดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสก็มาอยู่ประจำ สมัยก่อนนั้นมีพระภิกษุสงฆ์องค์เณรพรรษาหนึ่งไม่เกิน ๑๕ รูป หรืออย่างมากก็เดี๋ยวไม่เกิน ๑๕ รูป เพราะพื้นที่บ้านวัดอัมพวันนั้นบ้านน้อยไม่มากนัก ประชาชนยากจน มีอาชีพทางการทำนาทำสวนเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่มีผู้ที่มีเงินมีทองมั่งคั่งสมบูรณ์อันใดนัก และวัดอัมพวันนั้นต่อมาก็มีพระสงฆ์เพิ่มขึ้นพรรษาละ ๔๐-๕๐ รูปทุกปีตลอดมา อาตมาคิดว่าต่อไปจะก้าวหน้าได้ต้องหาสัปบายะ บางทีจะมีแขกมาที่วัดก็ต้องไปขอขบิณฑบาตอาหารคาวหวานบ้านเหนือบ้านใต้มาเลี้ยงเขา ก็เป็นการลำบากแก่ประชาชนในท้องถิ่นนั้น มาคิดดูต้องหาสัปบายะทั้ง ๔ ให้ครบ วัดนี้จึงเจริญก้าวหน้าได้ กิจกรรมของคณะสงฆ์สมัยนั้นไม่เจริญ เพราะวัดนี้ข้าวของก็มีน้อย เป็นวัดเก่าแก่สมัยกรุงศรีอยุธยา

เริ่มต้นด้วย อาวาสสัปบายะ อาหารสัปบายะ ต้องหา บุคลากรสัปบายะ ช่วยเหลือกิจกรรมของคณะสงฆ์ เช่นกรรมการวัด ทายก ทายิกา ช่วยกันทำงาน ประการที่สี่ต้องจัดการศึกษาความรู้ในพระพุทธศาสนาเพิ่มขึ้นเรียกว่า *ธรรมะสัปบายะ* เรียกว่า ๔ ประการ นี้ ต้องอาศัยเนื่องกัน วัดจึงเจริญได้ มีแขกหรือมาหาสมภารเจ้าวัดหรือมาธุระในวัดก็ต้องไปขอข้าวแกงบ้านเหนือบ้านใต้มาเลี้ยงทุกครั้งก็เป็นการรบกวนชาวบ้านเขา มาคิดถึงดูว่าเหตุการณ์วันข้างหน้า วัดอัมพวันจะเจริญก้าวหน้าได้ จะต้องตั้งโรงครัว อาหารเป็นเรื่องสำคัญ บางทีแขกมาวัดไม่มีอาหารให้รับประทาน เพราะเป็นวัดที่อยู่ทุรกันดาร ป่าดงพงไพรมากมาย มีทำน้ำเรือแล่นไปมาในลำแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นต้น

วัดอัมพวันอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา การสัญจรไปมาก็ต้องใช้ทางเรือทางเดียว เพราะทางหลังวัดออกไปถนนเอเชียยังไม่มี เป็นป่าและคลองชลประทานก็ยังไม่มี

ด้วย การส่งน้ำเข้าทุ่งหรือทำเกษตร หรือทำไร่ไถนา ก็ยังไม่เจริญ ที่อาตมาอยู่วัดอัมพวันนั้นมีน้ำไหลเข้าทุ่ง ตามหลักโบราณท่านว่า เดือน ๑๑ น้ำนองเดือน ๑๒ น้ำทรงพอถึงเดือนอ้ายเดือนยี่ ก็ไร้ไหลลง ทำนาข้าวหน้า ข้าวกลาง แบบโบราณ ประเพณีสืบมา มาตอนหลังก็เจริญขึ้นเป็นลำดับ

การตั้งโรงครัวจะทำอย่างไร อาตมาจากวัดพรหมบุรีมา มีปัจจัยส่วนตัวมา ๓,๐๐๐ บาท มีเท่านั้นเอง ก็มาคิดทบทวนได้ว่าจะต้องหาบ้านสักหลังหนึ่ง จะซื้อไหมใหม่แล้วนำมาปลูกจะต้องใช้ทุนทรัพย์มากปัจจัยก็ไม่มีกับเขา จะไปเรียกร้านไหนบ้านไต่ก็จะรู้สึกแค้นแค้น สำหรับบ้านนั้น หาเงินหาทองมาด้วยความยากลำบากจริง ๆ จะไปเรียกร้านไหนมาสร้างโรงครัวซื้อไหมใหม่ที่ไหนเลยจะทำได้ คิดอย่างนี้แล้วก็ตั้งใจว่าจะต้องไปหาซื้อบ้านสักหลังหนึ่ง ที่ราคายอมเยาพอจะซื้อได้เท่าที่มีเงินอยู่คือ ๓,๐๐๐ บาท คิดอย่างนี้แล้วตั้งแต่จากวัดพรหมบุรีที่อาตมาสอนกรรมฐานมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๕ เริ่มสอนกรรมฐานตามลำดับมา จนถึงยุคปัจจุบันทุกวันนี้

นอกเหนือจากนั้นแล้วอาตมาก็ดำเนินงานแสวงหาตามญาติโยม ถ้ามไปก็ยังไม่มีการจะขาย ก็มีลูกศิษย์กรรมฐานจากที่จังหวัดสิงห์บุรี บ้านเตาปูน บ้านบางมอญ บ้านวัดศรีสาคร ก็มีโยมสุม เป็นลูกศิษย์เก่า และมีโยมพิน บำเรอจิต เป็นลูกศิษย์เก่าที่มาเรียนกรรมฐานจากวัดพรหมบุรีเป็นลูกศิษย์เก่ามาช้านาน ตั้งแต่โยมสุมยังอยู่ในวัยสาว มีลูกเล็ก ๆ เด็กแดงตลอดมาจนมีอายุมากแล้ว และแม่พิน บำเรอจิต ก็มีสามีชื่อผู้ใหญ่กลีบ เป็นผู้ใหญ่บ้าน อยู่ที่บ้านบางมอญ วัดสว่างอารมณ์ ถ้ามเขาดูว่า

“โยมพิน ใครมีบ้านจะขายบ้างในราคายอมเยา” โยมพินก็บอกว่า “ขอดูก่อนถ้ามีที่ไหนดิฉันจะมาราบเรียนให้ทราบ”

ต่อมาแม่พินก็บอกว่ามีบ้านจะขาย นิมนต์ท่านไปดู

เจ้าของอยู่กรุงเทพฯ เป็นบ้านของนายอำเภอเก่า ร้างไม่มีใครอยู่ บ้านอยู่ข้างบ้านดิฉันติดกัน เลยให้แม่พินไปสืบสาวราวเรื่องดู ก็ได้รับความออกมาว่า เขาบอกขายราคา ๕,๐๐๐ บาท คงจะบอกกันมานานแล้วไม่มีคนซื้อ บ้านหลังนี้หากคนซื้ออยาก

เพราะเหตุใดไม่ทราบ บ้านเครื่องปรุ้งฝากระดานทรงไทยกลาย ๆ มีฝากระดานปะกนแบบโบราณสองหลังคู่แฝด มีบันไดขึ้นพร้อม มีรางน้ำอยู่กลาง แม่พินว่าอย่างนั้นเจ้าของเขาอยู่กรุงเทพฯ กัน เขาก็มาบอกว่า ถ้าเป็นคนอื่นเขาจะขาย ๕,๐๐๐ บาท ถ้าท่านต้องการจะเอาไปวัดอัมพวัน ก็ยินดีจะขายให้ในราคา ๓,๐๐๐ บาท

แม่พินมาส่งข่าว อาตมารู้สึกดีใจมาก แหมพอเหมาะๆกับเงินที่เรามีอยู่ที่ได้ตั้งใจไว้ ก็บอกให้แม่พินตกลง ก่อนตกลงนี้แม่พินบอกว่า “นิมนต์พระเดชพระคุณไปดูก่อน ถ้าชอบใจค่อยซื้อ ไม่ชอบใจก็แล้วไป”

อาตมาก็เดินทางไปดูบ้านหลังนี้ โดยอาตมามีรถยนต์อยู่ลำหนึ่ง ก็ลงรถยนต์ไป นายท้ายก็ขับเรือไป ถึงบ้านแม่พิน ผู้ใหญ่กลับ บำเรอจิต สามีของแม่พินก็พาอาตมาไปดู บอก “หลวงพ่อกับคุณไปด้วยกัน”

ไปถึงเขาก็เปิดกำแพงที่ปิดกันไว้ บ้านนี้ไม่มีใครอยู่ ผู้เฒ่าเฒ่าหายไ้เต็ม ผู้ใหญ่กลับก็บอกให้ขึ้นไปดู อาตมาก็ขึ้นไปดูบ้านหลังนี้ มีกำแพงกันเสร็จเรียบร้อย บ้านก็รกรุงรั้งเพราะขาดคนอยู่รักษา ผู้ใหญ่กลับก็ไม่ขึ้นไปด้วย อาตมาขึ้นไปแต่ผู้เดียว ขึ้นไปแล้ว ผู้ใหญ่เขาก็กลับไป เขาบอกว่า “ท่านเข้าไปดูแล้ว นิมนต์มาที่บ้านเดี๋ยวมากุยกัณ”

อาตมาก็ขึ้นไป เรือวันทันที เรือวันโคลงไปโคลงมา เหมือนแผ่นดินไหว อาตมาก็มาติดดู เอ้ ข้างนอกลมก็ไม่พัดเรือทำไมวันไปวันมา ขนหัวลุก อาตมาไม่กลัวผี จะว่าผีก็ไม่ใช่ เอ้ ไม่เห็นมีใคร ขนหัวลุกหมด เรือก็ยังวันอยู่อาตมาก็ไม่กลัว แต่ก็รีบลงบันไดมาบอกผู้ใหญ่กลับ บอกว่า เอ้ เรือหลังนี้พิกล ทำไมโยนไปโยนมาได้ ผู้ใหญ่กลับก็แน่เหลือเกิน บอกว่า หลวงพ่อเรือหลังนี้บางที่มันอยู่เก่า เป็นบ้านไม่มีคนอยู่ ขึ้นไปกระดานอาจโยนไปโยนมาได้ หรือหลวงพ่อก็คงเป็นลมไปก็ได้

อาตมาก็ขึ้นไปใหม่ ขึ้นไปแล้วก็มีความรู้สึกขึ้นมากก็แผ่เมตตา เอ้ อะไรกันอย่างนี้ เป็นเรื่องน่าสงสัย แต่ก็ยังไม่ตั้งใจแต่ประการใด ก็คิดว่ากระดานมันหยอบแหยบ ๆ ไม่ได้ตอกตะปู มันอาจจะโยนเวลาเราขึ้นไปก็ได้ หรืออาจเสาะเรือจะขาดก็ได้ คิดได้

หลายนัย แต่ก็สงสัยไว้ในใจ ที่นี้ก็ตกลงปลงใจซื้อตกลงจะต้องรื้อ แม่พินก็รับอาสาจะจัดการให้ และจะเตรียมหาอาหารการบริโภคให้เสร็จ เอาคนของท่านมาบ้างและจะขอแรงคนบ้านนั้นหรือวันเดียวคงเสร็จ ก็ตกลงจะรื้อ

ก่อนที่จะรื้อไปนั้น อาตมาก็กล่าวคำพูดออกมา

“นี่พี่น้องทุกคนที่อยู่บ้านนี้ เจ้าของบ้านก็ดินะ ที่อยู่ที่นี่นะมาอยู่ทำไมเล่า ไปอยู่ด้วยกันนะ ไปอยู่วัดอัมพวันไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันกันดีกว่านะ จะมาหลงอยู่ที่นี้ทำไมอยู่ในอบายเป็นแปดวิสัยไม่ดีแน่ ช่วยกันหรือช่วยปลุกด้วยนะอาตมาจะเอาไปปลุกเป็นโรงครัว เพื่อทำอาหารถวายพระภิกษุสงฆ์องค์เณร และช่วยเลี้ยงพุทธศาสนิกชนที่มาวัด ให้ได้รับความสะดวกในการบำเพ็ญกุศลของเขาต่อไป” ก็รู้สึกสงบดีบ้านกึ่งเรือนที่โยนไปโยนมาหยุดทันที ก็เป็นเรื่องประหลาดที่อาตมาประสบมา

ผู้ใหญ่กลับก็หัวเราะ เพราะเขารู้เรื่องดีแต่เขาไม่บอกเราว่ามีอะไรที่บ้านหลังนี้ หากคนมาเช่าก็ไม่ค่อยได้ หากคนซื้อก็ไม่ได้คนจะมาซื้อเขาก็ไม่ต้องการว่าเป็นเพราะอะไรก็ไม่ทราบ ก็ยังกลางแกลงยังสงสัย อาตมาก็บอกว่าไปด้วยกัน ช่วยหรือช่วยปลุกด้วยนะ เสาเป็นเสาไม้จริงเสาไม้แก่น และเรือนหรือเป็นเบะ ๆ ได้สะดวกดี เป็นเรือนแบบโบราณ ตกลงแล้ว อาตมาก็กลับวัดกลับไปจัดแจงทางวัด เอาช่างมาวัดดู จัดแจงขุดหลุมไว้กว้างยาวเท่าไรให้เรียบร้อย และขอแรงเรือลำใหญ่เรือข้าวสมัยเก่า จุข้าวประมาณ ๒๕ เกวียน เพื่อจะไปรื้อเรือนหลังนี้ต่อไป ว่าแล้วก็ถากที่ขุดหลุมไว้คอยทำเสร็จเรียบร้อย แม่พินก็ช่วยจัดการให้

วันต่อมาก็ไปแต่เช้ามืด ไปถึงบ้านแม่พินก็ไปฉันทันเช้าที่นั่น แม่พินก็จัดการอาหารการบริโภคให้เรียบร้อย รื้อแต่เช้าเสร็จตอนบ่าย รื้อเรือนเสร็จเรียบร้อยใส่เรือข้าว เอาเรือโยงกลับมาวัด รุ่งขึ้นเช้าเริ่มปลุกเสร็จในวันเดียว มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์เหมือนกัน เพราะเราขุดหลุมคอยไว้แล้ว เสากว้างยาวเท่าไรอะไรอย่างนี้ รื้อแล้วก็รื้อกันอย่างดี ไม่มีเสียหายอะไร ก็ปลุกเสร็จภายในวันเดียว มีญาติโยมพุทธศาสนิกชนวัดอัมพวัน เต็มวันยังมีชีวิตอยู่ก็ช่วยกันปลุก ก็เล่าได้ว่าเป็นความจริงปลุกเสร็จในวัน

เดี่ยว เสร็จเรียบร้อยดีก็ไม่มีใครอยู่เลย ปลูกในป่าทางทิศใต้วัดอัมพวัน เขตวัดทางด้านใต้ อยู่ระหว่างกอไผ่ กอไผ่มีหลายสิบกอ สมัยโน้นก็น่ากลัวอยู่ หากคนไปอยู่ไม่ได้ สำนักชีก็ยังไม่เกิด เพราะไม่มีใครอยู่เลย

ก็เริ่มต้นด้วยคุณป้าหมากดิบ ภรรยาของท่านอดีตปลัดอำเภอเป็นผู้มีพระคุณต่ออาตมามาก อาตมาเคยไปอาศัยเรียนหนังสือพักอยู่บ้านคุณป้า เรียนชั้นมัธยมที่จังหวัดสิงห์บุรี คุณป้าก็อุปการะมาหุงข้าวหุงปลาให้รับประทานอาหารไปโรงเรียนได้อย่างดี

ในเวลากาลต่อมา อาตมาอุปสมบทแล้ว ก็ไม่เคยเจอคุณป้าเลย ไปพบเป็นชีอยู่ที่อำเภออินทร์บุรี อาตมาก็บอก

“แม่ชีป้าหมากดิบ มาอยู่ทำไมที่นี่เล่า” คุณป้าตอบว่า

“บวชชี บ้านช่องหมดแล้ว เขาโกงหมด หมดเนื้อประดาตัวหมดแล้ว”

นี่อาตมานึกถึงพระคุณที่ได้หุงข้าวให้อาตมาไปโรงเรียนยังไม่ลืมพระคุณอันนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องกัน แต่เป็นผู้อุปการคุณ จึงบอกคุณป้าไปอยู่ด้วยกันเถอะ อาตมาจะรับเลี้ยงจนกระทั่งชีวิตหาไม่ คุณป้าก็มาอยู่จึงได้อยู่เรือนที่ปลูกนี้ อาศัยเฝ้าบ้าง ไปเหนื่อมาใต้ คุณป้ามีลูกหลานมาก ก็ไม่ค่อยจะอยู่วัด

ในเวลากาลต่อมา พระสงฆ์องค์เจ้ามากขึ้น ก็ต้องทำครัวเลี้ยง หุงข้าววันละกระทะถាយพระที่วัดอัมพวันตลอดมา ก็ยังไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ถึงเวลาญาติโยมก็มาช่วยกันทำครัว ทำครัวแล้วก็กลับบ้าน ไม่มีใครเฝ้าหามู กะปิ หัวหอม กระเทียม ก็เก็บไว้ในที่กุฎิโรงครัวนี้ที่ได้ซื้อมา มีภรรยาการเมืองชื่อแม่บุญชู สามีชื่อ นายสงวน ศรีพวงวงษ์ เป็นภารโรง ร.ร.วัดอัมพวัน ก็ขอแรงเมียภารโรงมาช่วยทำครัวเลี้ยงพระสงฆ์องค์เณรที่วัดตลอดมา ญาติบ้านเหนื่อบ้านใต้พุทธศาสนิกชนก็มาช่วยกันที่โรงครัวนี้ เย็นก็กลับบ้านหมด ไม่มีใครเฝ้า แต่เดชบุญกุศลของไม่หายตลอดมา

วันหนึ่งแม่บุญชูเวลากลับบ้าน ก็หอบหอมกระเทียมไปบ้าง หมูเหลือ ปลาเหลือ จากทำถวายเป็นพระก็เอาไป หอมกระเทียมก็เอาไป อาตมาก็ไม่รู้เรื่อง ไม่มีความเข้าใจในเรื่องนี้ ไม่เคยไปดูโรงครัวเลย

วันหนึ่งเกิดอัศจรรย์ดลบันดาล ผีเข้าแม่บุญชู เขาว่าอย่างนั้น มาตามหลวงพ่อดีเข้าเมียงภาวโรงตอนประมาณบ่าย ๆ คนไปดูกันมากมาย ก็ปรากฏว่าผีชื่อแม่กาหลง

มาเข้าแล้วก็บอกว่าพวกที่ไปช่วยทำครัวว่า

“น้อยไป พวกเรานี่บาปกรรมเหลือเกินนะนี่ เราบาปมาแล้วต้องเป็นเปรตอยู่ที่บ้านหลังนี้มา เรามากับบ้านหลังนี้”

คนเขาก็ถามว่า “อ้าว มาทำไมเล่า ผีเข้ามาอยู่กุฏิหลังนี้ได้ยังไง” คนผีเข้าก็บอกว่า

“เออ พวกเอ็งไม่ต้องมายุ่ง เพราะท่านเชษฐาเรามา หลวงพ่อวัดอัมพวันเชษฐามาให้มานั่งเจริญวิปัสสนาที่วัดนี้เราก็ตามมา และช่วยท่านดูแลโรงครัวด้วย เราดูไม่ได้เลย ดูมาหลายวันแล้ว พวกเราทำครัวแล้วก็แม่ของวัด เอากะปิหอมกระเทียมติดไปบ้าน เอาปลาติดไปบ้านทุกวัน เราทนดูอยู่ไม่ได้จึงมาบอกเล่าเจ้า อย่าเอาไปนะจะเป็นเปรต เราเคยเป็นเปรตในบ้านหลังนี้มาแล้ว เราต้องตายแล้ววิญญาณก็จะอยู่เป็นเปรต

เพราะเราได้ผลกรรม ของเปรตผูกใจ อำนาจของโลภะ โทสะ โมหะ มันเกิดขึ้นในจิตผูกพัน สามีของเราเจ้าชู้มาก ชอบเที่ยวผู้หญิงยิ่งเรือมากหน้าหลายตา ตลอดจนเหตุการณ์เบื้องหน้าที่เราเฝ้าอยู่ที่บ้านนี้ เป็นบ้านของนายอำเภอสามีของเราก็เจ้าชู้ตอนที่ข้าพเจ้าจะตายวิญญาณออกจากร่างไป ข้าพเจ้ามีอำนาจโลภะห้วงใยสมบัติห้วงใยสามีของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตายแล้ว วิญญาณจึงต้องอยู่ที่นี้ คือเรือนหลังนี้ ก็เป็นเปรต

แต่เราก็โชคดีเหลือเกิน ท่านไปซื้อบ้านหลังนี้มา ท่านก็บอกกับเราว่า อย่ามาอยู่บ้านหลังนี้เลย อย่ามาเฝ้าอยู่นี่เลยเปรตเอ๊ย ท่านก็พูดเองอย่างนั้น แต่เราได้รับทราบ แต่ท่านก็ไม่ทราบว่าเรานั่งอยู่ใกล้ ๆ ท่าน ที่บ้านหลังนั้นนั่นเอง เลยเราก็ตามบ้านนี้มา ช่วยท่านหรือช่วยปลูกเสริจ ถามทุกคนดู นี่เราเป็นเปรต ท่านทั้งหลายอย่าเป็นเปรตอย่างเราเลย มานั่งเจริญกรรมฐานกันเถิด” เขาว่าอย่างนั้นก็ได้รับความว่าชื่อ “กาหลง”

อาตมาก็ไม่ทราบเลยว่า คนที่อยู่หลังนี้ที่ตายไปแล้วชื่อ แม่กาหลง เพราะยังไม่มีการบอก แม่พินก็ไม่เคยบอก ผู้ใหญ่กลีบก็ไม่เคยบอก เลยก็ได้รับความกับบันทึกไว้

พระท่านนิมนต์ไปพบกับผี อาตมาบอกไม่ไปหรอก ให้เขาพูดกันเอง พวกที่มาทำกรรมชั่วมาก ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มีใครเอาพวกกะปิ หอมกระเทียมไปเลย เพราะมีผีเปรตติดบ้านมาและก็มีแม่กาหลงบอกกับแม่ครัวว่า พวกเรานะมาทำกรรมกันเฉย ๆ น่าจะนั่งสวดมนต์ไหว้พระเจริญกรรมฐานบ้างไม่มีเลย ทำแต่ครัวอย่างเดียว เจ้าก็ได้แต่ครัวไป กิจกรรมทางพระพุทธศาสนาทางวัดไม่มีเลย นี่ไม่สามารถจะปิดประตูอบายได้อันนี้เป็นคำพูดของผีที่มาเข้าแม่บุญชู

เวลากาลก็ล่วงเลยมา วันพระ เวลาสอนกรรมฐาน แม่พินกับผู้ใหญ่กลีบก็เอาเรือโยงมา พอนั่งกรรมฐานแล้วอาตมาก็ถามขึ้นว่า

“โยมพิน เจ้าของบ้านนี้ชื่อ กาหลงจริงไหม ผีจริงไหม” โยมพินหัวเราะก๊ากเลย “มีเจ้าคะ” อยู่ที่บ้านนั้นเป็นไข้ตาย ภาพขึ้นผุดกาย แต่ฉันไม่ได้บอกท่านเองแหละ เดี่ยวท่านจะไม่ซื้อบ้าน บ้านนี้เป็นอย่างไร เห็นคนเขาไม่ซื้อกัน

เวลากาลต่อมา แม่กาหลงก็แสดงอิทธิฤทธิ์เรื่อย ๆ มีคนมานั่งกรรมฐาน แกกัมานั่งด้วย แสดงภาพออกมาเป็นรูปธรรมเป็นรูปเห็นชัดแล้วพูดได้ด้วย อันนี้มีคนเห็นกันหลายคน หลายอย่าง แต่อาตมาจะไม่ขอล่าว ณ ที่นี้โดยละเอียด

ก็มีแม่ฉาบแม่เขียวบ้านโคกล้าง ที่เขาทำบุญวัดดาวดิงส์ แม่ฉาบทำบุญวัดดาวดิงส์ แม่เขียวทำบุญวัดราชประสิทธิ์ มีหลักฐานยืนยัน แม่ฉาบแม่เขียวก็มาช่วยงานที่วัดนี้ มาหนึ่งเจริญกรรมฐานก็ให้ไปพักบนศาลา เพราะว่าที่สำนักแม่ชียังไม่มี ยังไม่ได้ต่อเติมเสริมสร้างแต่ประการใด ถึงเวลามีคนมาปลูกให้ทำกรรมฐานให้หุงข้าว ตอนนั้นต้องหุงทานเอง เพราะยังไม่มีสำนักที่ให้บริการแต่ประการใด

ก็ออกมาเป็นรูปร่างหน้าตารูปร่างสวย ผิวเนื้อละเอียดคมขำ ตามลักษณะนั้นทุกประการ ใฝ่ฝืนี่แมลงวันครบถ้วนทุกประการ พุดจาเพราะ และมาให้เจริญกรรมฐานและสามารถแนะนำกรรมฐานได้ เป็นเรื่องแปลกเพราะแม่เขียวไม่กลัวผี แม่ฉาบก็ไม่กลัวผีด้วย บัดนี้แม่ฉาบสิ้นชีวิตไปแล้ว แต่แม่เขียวยังอยู่ ถ้ามดูได้เหมือนกัน และก็แสดงอภินิหารหลายอย่าง และจิตได้เข้าสู่จุดมุ่งหมายของการเจริญกรรมฐาน

อาตมาขอยืนยันว่า ฝืนี่เจริญกรรมฐานได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นคน คนยังไม่สนใจ แต่ฝืนี่สนใจก็เป็นที่น่าอนุโมทนาที่เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จิตมุ่งมาดปรารถนาเข้าสู่ภาวะกลับกลายจากเปรตกลายเป็นเทพธิดาได้ ไม่มีการปฏิสนธิในครรภ์แต่ประการใด เป็นอภินิหารของโอปปาติกะ ที่สร้างคุณงามความดี เกิดเป็นเทวดาก็ได้ เกิดเป็นเทพก็ได้ เป็นได้หลายอย่างโดยอภินิหารของบุญกุศลที่ตนได้สร้างมา นี่เป็นเรื่องการพัฒนาจิตของแม่กาหลง

ฝืนี่ไปลามาไหวด้วย วันหนึ่งแม่กาหลงมาลา มันเป็นเรื่องอัศจรรย์ มาลาว่าอย่างไร บอกว่า “หลวงพ่ोज้าขา ดิฉันขอลาไปบ้านสักสองวัน”

“ลาไปทำไมสะกาหลง”

“ญาติตาย”

“เอ๊ะเราเป็นอะไรสะ ญาติตายไปทำไม เรามาเป็นกายแบบนี้และวิญญานแบบนี้ไม่น่าจะไปยุ่งกับเขาเหล่านั้น”

แม่กาหลงตอบว่า “ดิฉันต้องไปดูญาติ ต้องไปช่วยเขาสักสองวัน แล้วจะกลับมา”

อาตมายังนึกขำ ฝีมือก็ดีอุตสาหะไปช่วยงานได้ มันก็เป็นเรื่องแปลกที่เขื่อยาก ถ้าไม่เห็นประสบการณ์ด้วยตนเอง

ต่อมา ๒ วัน แม่กาหลงก็กลับมา ก็กราบอาตมาบอกว่า ดิฉันกลับมาแล้วเจ้าค่ะ หลวงพ่อไปช่วยงานเขาเรียบร้อยแล้ว อาตมายังหัวเราะต่อไป อะไรกันฝีมืออะไรช่วยงานได้ ก็ยังไม่แน่ใจลงไปว่าจริงหรือไม่

ในวันพระต่อมาก็ถามแม่พินว่า นีโยม ถ้ามจริง ๆ เถอะญาติกาหลงมีไหม เขาบอกมาลาอาตมาไปช่วยงาน เขาว่าญาติเขาตาย มีจริงหรือไม่ประการใด แม่พินตอบทันทีว่า มีเจ้าค่ะ หลานแม่กาหลงเขา ๒ คน พายเรือข้ามฟาก เรือล่มเลยกอดคอกันตายทั้งสองคน อาตมาบอก เออ จริงของแม่กาหลง แล้วจัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว แม่กาหลงก็กลับมา

นี่ท่านทั้งหลายเอ๋ย ชี้ให้เห็นได้ชัดว่า เขาไม่ได้เป็นปีศาจแต่ประการใดแล้ว ตอนนั้น เขาก็มีอภินิหารของบุญกุศล

คนเรานี้กลับเป็นเปรตเป็นเทพได้ เป็นเทวดาก็ได้ไม่ต้องปฏิสนธิในครรภ์ของมารดา กลับกลายเป็นเทพโดยวิธีนี้ แม่พินก็ยืนยันเลยว่าหลานของเขาตาย เรือล่มตายทั้งสองคน ก็เป็นความจริงขึ้นมา โดยที่แม่กาหลงเป็นผู้บอกได้อย่างดีด้วย เดียวนี้แม่กาหลงยังอยู่ที่วัดอัมพวันตลอดมา

ก็รู้สึกว่าการพิสูจน์นี้พิสูจน์ยาก เพราะคนเราไม่พิสูจน์ด้วยตนเอง ไม่ได้เจริญกรรมฐานจนลึกซึ้งในรสพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงว่าวิญญูณไม่มี ฝีมือมีอย่างนี้เป็นต้น ถ้าคนไหนไปเจอด้วยตนเองแล้วจะว่าจริง เพราะเห็นด้วยตนเอง พิสูจน์ด้วยตนเอง ถ้าเราไม่เคยเจอผีเจอวิญญูณ เจอเทพ เจอโอบปาติกะประการใด

ก็ว่าไม่มีจริงก็ตรงกันแบบนี้ คนไหนประสบมา คนไหนพบมากก็เรียกว่ามีจริง เพราะ
ตนเห็นด้วยตนเอง และประสบด้วยตนเอง ทำนองนี้เป็นต้น

จะกล่าวถึงแม่กาหลงก็มีวิธีการและอภินิหารหลายอย่างที่วัดอัมพวันตลอดมา
มีหลักฐานมีบุคคลเป็นพยาน และมีที่มาของแม่กาหลง บ้านแม่เขายังอยู่ด้วยที่ได้วัด
สว่างอารมณ์ มาจนบัดนี้

แต่เป็นเรื่องอภินิหารของวิญญาน เป็นอภินิหารของบุญกุศลของคนที่มาสร้าง
เป็นเปรตแล้วก็ไม่ใช่เป็นเปรตต่อไปเพราะอำนาจจิต อำนาจของโลภะกลายเป็นเปรต
อำนาจโทสะลงนรกไป ตามชั้นตอน อำนาจโมหะมีอยู่กับท่านผู้ได้รับรองวิญญาน
แตกดับทำลายขั้นนี้ ก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานทันที อันนี้เป็นความจริง ตามหลัก
พระพุทธศาสนาที่เราเข้ามาพิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก

ส่วนใหญ่ชาวพุทธไม่ค่อยชอบพิสูจน์ ไม่ชอบสร้างความดีกัน **จิตเต สงกิลิฏ
ฐะ ทุกคฺติ ปาติกงฺขา** จิตเศร้าหมองไปนรก จิตผ่องใสไปสวรรค์ ง่าย ๆ อย่างนี้บางที
จิตเศร้าหมอง ใจเศร้าหมองคือกิเลสก็ได้แก่ โลภะ โทสะ โมหะ

ถ้าหากว่าเป็นหญิงใจเด็ดแค้นกับสามี อาฆาตผูกพยาบาท ตายไปต้องเป็นผี
ดิบ จะไปกินเลือดของผู้ชายเรียกว่าผีดิบ ตายไปแล้วไปฝังแล้วไม่เนา ขนงอกได้คิ้ว
งอกได้ เล็บงอกได้ทำนองนี้ ถ้างอกยาวตามกำหนดของมันจะขึ้นออกมา ไปกินเลือด
ของพวกผู้ชาย ผู้หญิงไม่ทำ อย่างนี้เรียกว่าผีดิบ พิสูจน์ได้โดยไม่ยากนัก แต่เราจะ
ทำลายผีดิบก็ต้องเอาไปเผาเสีย ไม่ใช่ของดิบของดี ไม่ใช่ว่าคนตายไม่เนาเล็บงอกได้
ขนคิ้วงอกได้ ผมงอกได้ ก็เป็นผู้วิเศษไม่ใช่แน่ เรียกว่าผีดิบส่วนใหญ่จะเป็นกับพวก
ผู้หญิง ส่วนผู้ชาย อาตมาไม่เคยพบ เคยพบแล้วในป่าเป็นแต่พวกผู้หญิง เคียดแค้น
กับสามี เวลาจะตาย โกรธ จิตลงนรกเป็นผีดิบก่อนอื่นใดทั้งสิ้น มีความหมายมาก

ขอเจริญพรญาติพี่น้องทั้งหลาย ได้รับทราบโดยทั่วกันนี้แหละ แม่กาหลงมี
เหตุและผลตั้งแต่ต้นมาจนบัดนี้ เดียวนี้ก็ยังหลักฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน พิสูจน์ได้โดย
ไม่ยากนัก

บางที่พ่อแม่ตาย ปู่ย่าตายายตาย บางคนบอกไม่ฝันเห็นเลย ไม่มีวีแววเลย
อย่างนี้ก็ทำบุญกันใหญ่ ข้อเท็จจริงไม่ใช่ถ้าเห็น พ่อแม่ปู่ย่าตายายที่ตายไปแล้ว มา
เห็นวอบ ๆ แวบ ๆ มาเห็นอยู่เสมอ นั่นแหละไม่ดีหรือก็เป็นเปรตประจำบ้าน ด้วย
อำนาจโลภะของคนที่ตาย ห่วงใยลูกหลาน ห่วงใยทรัพย์สมบัติ ตายแล้วอยู่ที่นั่น ไม่มี
ทางไปที่อื่นแล้ว เกาะอยู่ที่นั่น

ถ้าหมดห่วงหมดใยไม่มีอำนาจโลภะผูกใจไว้แต่ประการใด บุญกุศลดลบันดาล
ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เทวสถานได้ทันที แต่ถ้าจิตยังเกาะเกี่ยวอยู่ ห่วงใยด้วยอำนาจ
ของโลภะ จะห่วงสามีก็ตามห่วงภรรยา ก็ตาม ห่วงลูกก็ตาม ห่วงหลานก็ตาม ห่วง
ทรัพย์สมบัติก็ตาม ตายแล้วต้องเป็นปุโสสมเฝ้าทรัพย์ อำนาจของตนที่มีอยู่ในจิตใจ อัน
นี้แน่นอนที่สุด พระพุทธเจ้าจึงสอนให้กำหนดเสียตั้งสติ มีโลภะผูกใจอยู่ที่ไหนก็ตั้งสติ
ไว้

กำหนดการเจริญสติปัฏฐานสี่เป็นทางที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้ว อาตมา
ประสบการณ์กับปัญหาเหล่านี้มามากมาย จิตคนเราเปลี่ยนได้ ในเมื่อมีสติ ไม่จำเป็นต้อง
กล่าวเฉพาะมนุษย์ธรรมดาเท่านั้น วิญญาณแตกดับทำลายชั้นของมันแล้ว ยังไป
สร้างความคิดของมันได้ เช่นเปรตแม่กาหลง เป็นต้น

พวกผีเปรต เทวดาก็ตามยังต้องมาฟังธรรมพระพุทธเจ้า ที่มีความสนใจ
เทวดาทิ้งหลายก็มาชุมนุมกันฟังธรรมเทศนา เหมือนพระพุทธเจ้าเทศนาแก้ปัญหา
เทวดาฉะนั้น อันนี้ก็มิสิทธิ์มาฟังกันได้ทั้งนั้น ถ้าภูตผีปีศาจราชทูตมีศรัทธา ก็สามารถ
ฟังคำสอนพระพุทธเจ้าได้ สามารถสร้างความดีได้ ไม่จำเป็นต้องกล่าววามนุษย์ธรรมดา
หรือคนธรรมดา ผีปีศาจราชทูตที่เราแผ่เมตตาไป อุทิศส่วนกุศลไป ก็รับได้ ก็ด้วย
อำนาจบุญกุศล เปรตหมดเวรหมดกรรมก็สร้างกุศลได้ สามารถกุศลดลบันดาลเกิด
เป็นเทพ เกิดเป็นโอปปาติกะ หรือผู้ที่มีกายทิพย์ มีทิพยอำนาจของบุญกุศล เรียกว่า
กายทิพย์ ประจักษ์ชัดสำหรับบุคคลผู้มีความเข้าใจ และลึกซึ้งใจติดต่อกันได้โดยทาง
วิญญาณ ติดต่อกันได้โดยตรงโอปปาติกะ ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลแต่ประการใด

แต่พระพุทธเจ้าสอนอย่างเดียวคือต้องการให้พ้นทุกข์ต้องการไม่ให้ติดอยู่ ไม่ต้องการให้ขังอยู่ เหมือนผีเจ้าเข้าทรงแต่ประการใด ก็เป็นเรื่องจริง ผีเจ้าเข้าทรงเป็นเรื่องจริง แต่พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่ควรจะขังอยู่ ไม่ควรไปติดอยู่ในผีเจ้าเข้าทรง เสียเวลาทำงาน เสียเวลากิจการ อย่าไปเชื่อผีนางโงงอย่าไปเชื่อผีเจ้าเข้าทรง จงเชื่อเหตุผลแล้วหาที่พึ่ง ไม่ใช่ผีกับเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา รัตนตรัยเป็นที่พึ่งทางใจ เป็นที่ยึดเหนี่ยวของเราต่อไป คืออย่างไร หมายความว่า พึ่งตัวเอง สอนตัวเอง นี่แหละ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งได้ สามารถเป็นเกราะเพชรป้องกันตัวได้ อันตรายจะไม่เกิดขึ้น ถ้าเรามีรัตนตรัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ สำคัญเราไม่เชื่อไม่หวังพึ่งรัตนตรัย ไม่เอาผีกับเจ้ามาเป็นที่พึ่งเสียแล้ว ทุกวันนี้มีความหมายมาก แต่ผีก็หาที่พึ่ง ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่า คนธรรมดา และเราก็ไปเอาผีมาเป็นที่พึ่ง ผีต้องพึ่งธรรมชาติคือคำสอนพระพุทธเจ้า ปฏิบัติธรรมก็เป็นได้สมส่วนระควรกัน แต่ก็มีอีกข้อหนึ่ง ผีก็ช่วยงานได้

ผีช่วยงานได้ช่วยอย่างไร วันหนึ่งจำวันที่ไม่ได้ มีข้าราชการเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดิน มาตรวจเงินแผ่นดินตามจังหวัดอำเภอต่าง ๆ มาพักวัดอัมพวัน เข้ารับประทานอะไรก่อนแล้วไปตรวจราชการตามหน้าที่ แล้วกลับมาพักที่วัดตอนเย็นไม่จำเป็นต้องพักโรงแรม กลางคืนก็สนทนาธรรมให้คติกรรมฐานก็ดีกว่าไปพักโรงแรม

โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินก็มา มีชายเป็นผู้ขับรถนอกเหนือจากนั้นเป็นหญิง ข้าราชการผู้หญิงตรวจเงินแผ่นดินมาพักที่วัดอัมพวัน อาตมาก็จัดกุฏิพิเศษเป็นที่พักสำหรับวิทยาการที่มาอบรมที่วัดอัมพวัน วางการ อบรมก็ให้พักที่กุฏิ นั้น เข้าออกตรวจเย็นกลับ

พอดีวันนั้นเป็นวันธรรมสวนะเป็นวันพระ อาตมาจะต้องเข้าไปในโรงอุโบสถ สอนกรรมฐานทุกวัน พระไม่ขาดและลงปาฏิโมกข์ตามปกติของทางพระพุทธศาสนา พอตีเจ้าหน้าที่เขากลับมาเย็นใกล้จะมีด อาตมายังอยู่ในโรงอุโบสถมีดคิดว่าเด็กของเรายังอยู่ เด็กที่ทำครัวทำอาหารเลี้ยงแขกทั่วไป พอตีเขาเกิดมีอะไรกันที่สิงห์บุรี มีดนตรีหรือมีอะไรจำไม่ได้ไม่ทราบ เด็กก็หนีไปเที่ยวหมด ไม่มีใครอยู่เลย เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินก็มาพัก ก็นี่กว่ารับประทานอาหาร เด็กเราควรจะให้ต้อนรับเขา บริการอย่างดี

อาตมาออกจากโบสถ์ก็ไป ก็มาดูเด็กของเรา ไม่มีใครอยู่เลย อีกคนหนึ่งบอกว่า หลวงพ่อเขาหนีไปด้อมหระสพหมดแล้วทางจังหวัดสิงห์เขามึงงานกัน ก็ไม่ทราบว่ามีงานอะไร อาตมาก็บ่นเขาบอกว่าญาติพี่น้องเรามาพักแรมกันที่วัดคงจะอดอาหาร จะมีใครทำเลี้ยงเขาหรือเปล่าไม่ทราบ

แต่ข้าราชการเจ้าหน้าที่ที่พักวัดก็กลับบอกว่า “หลวงพ่อก็ไม่ต้องห่วงเขาเลี้ยงอย่างดีเลย อาหารอร่อยมากวันนี้ละ” เจ้าหน้าที่บางคนยังไม่เคยมา ที่มาใหม่ก็มาร่วมกัน ไม่ทราบห้องน้ำอยู่ที่ไหน ก็มีคนบริการเปิดไฟ เปิดห้องน้ำให้เสร็จ รู้สึกว่าเขาดีใจว่าทางลูกศิษย์วัดอัมพวันบริการดีเหลือเกิน ตลอดกระทั่งอาหารคาวหวาน น้ำร้อนน้ำชากาแฟ บอก “หลวงพ่อก็ไม่ต้องห่วง เขาเลี้ยงหนูเรียบร้อยแล้ว” เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้หญิงเขาบอก บริการดีตลอดไม่ต้องห่วง แต่แล้วสอบถามดูเด็กไม่อยู่สักคนเดียว ไม่รู้ว่าใครบริการ

อาตมาถามข้าราชการที่มาพัก “ขอเจริญพรใครมาเลี้ยงคุณมีอะไรบ้าง เขาบอกยำเล็กยำใหญ่ แหม อาหารอร่อยมีกาแฟ โอวัลติน มีหลายอย่างเจ้าคะ” เอ๊ะ อาตมาก็นึกสงสัยว่าเด็กเราไม่อยู่ใครมาเลี้ยง ถามเขาว่า “ใครมาเลี้ยงคุณหรือ” เขาก็ตอบว่า “รูปร่างสวย เป็นผู้หญิงผมยาว ลักษณะดำขำเอาอาหารให้ดิฉันรับประทานกันและมีกาแฟเรียบร้อย เขาก็ยิ้มตลอดรายการ เขาบอกไม่ต้องห่วง ยินดีต้อนรับ เพราะเป็นแขกของหลวงพ่อกับที่วัดนี้ มาไม่ให้อดอยากปากแห้ง ขาดตกบกพร่องประการใดให้อภัยด้วย” เขาก็กลับพูดอย่างนี้ ก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร

อาตมาออกจากโบสถ์ก็ดีแล้ว เป็นเวลา ๔ ทุ่มเศษ ก็รอดีกกลับมาจะถามดูจะไล่เรียงดูจะทำโทษว่าไปไหนไม่ลา มาไม่ไหว รอจนดึกถึงตี ๑ แท้ที่จริงเด็กเข้าข้าง ๆ ทางหน้าวัด เราหลงดูทางหลังวัดว่ารถมาอย่างไร เลยเด็กก็เข้าหน้าวัดนอนเสียเรียบร้อย เราก็บ่นคืนยันรุ่ง แพ้เด็กเด็กมีเซาว์น ฉลาดสูงกว่า ก็เข้ามาข้าง ๆ เสียที่บ่นไปนั่นมันก็ไม่เข้าท่า

ตอนเช้าเจ้าหน้าที่ที่พักรบก็สงสัย ว่าหลวงพ่อบ่นทำไม เราก็รับประทานอิมแล้ว ทำไมบ่นเด็กว่าไม่ดูแลก็สงสัย ตอนเช้าก็ขอเด็กมาดูซิว่ามีใครบ้าง จะเป็นคนนั้น

หรือไม่ประการใด ตอนเช้าก็มาดู เจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินบอก เอ๊ะ ไม่มีเลย ที่
บริการเมื่อวานไม่ใช่พวกนี้เลยนะ บอกพวกไหน มีเท่านี้เอง มี ๔-๕ คนเท่านี้ เขา
บอกเป็นคนสวย ผมยาว คิ้วโก่งดำขำ และยิ้มตลอดเวลา และบอกเชิญรับประทานให้อ
อึ่มนะคะ ดิฉันบริการช่วยหลวงพ่อก่อนที่น้องที่มาพักที่นี่ไม่ต้องตกใจ มีอะไรเรียกร้องได้
เจ้าคะ อันนี้ก็เป็นเรื่องแปลกหน้าอัศจรรย์

หลังจากนั้นเวลาผ่านไปผ่านมา เจ้าหน้าที่ที่มาพัก ไม่เคยมาอีกเลยจนทุกวันนี้
หายหน้าไปเลยก็ไม่ทราบเพราะเหตุใด เขาก็ย้ายหน้าไปตาม ๆ กัน บอกเอ๊ะ ไม่ใช่
ลูกศิษย์หลวงพ่อกันเลยนะ ขอตัวแล้ว ไม่มีใครแม้แต่คนเดียว ไม่มีเหมือนเลย แล้วเขา
ก็ลากลับไปตั้งแต่วันนั้นจนบัดนี้ไม่เคยกลับมาอีกเลย ก็โดนกันหลายรายอย่างนี้นะ

อันนี้จะคันเดาเอาเห็นจะไม่ยาก ส่วนใหญ่แม่กาหลงไปบริการหลายแห่ง นี้
แหละชี้ให้เห็นได้ชัด และเขาก็เล่าอีกอย่างหนึ่ง ก่อนจะมาบริการได้กลิ่นหอมดอกไม้
หอมดอกมะลิ คล้ายดอกกุหลาบ อะไรทำนองนี้ แล้วก็โผล่ออกมา อันนี้เห็นกัน
หลายราย

อาตมาขอจบรายการไว้แต่เพียงนี้ ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ท่านโดยทั่วกัน
